

U
C
E
N
I
C
I
E

Este Isus Cristos Fiul lui Dumnezeu

Gordon Lindsay

Alfa Omega Publishing

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Is Jesus The Son Of God
Christ For the Nations
P.O. Box 769000, Dallas TX 75376-9000
Copyright © by Gordon Lindsay

Tradusă și publicată cu permisiune.
Toate versetele sunt preluate din traducerea Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Ionela Băloi
Corectură: Daniela Groza
Grafică copertă: Iulia Zarate Crihălmean
Tehnoredactare și adaptare grafică: Gabi Giulușan

Versiunea în limba română: Este Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu?
Editura Alfa Omega Publishing
CP 1141, OP 8, Timișoara
300890, România
Tel/Fax: +(40) 256-284.912
E-mail: comenzi@alfaomega.tv
Comenzi on-line: www.alfaomega.tv/magazin

ISBN 978-973-1734-84-2

Capitolul 1

Este Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu?

Ați auzit vreodată despre povestea unui om care dorea să înființeze o nouă religie? Acesta a mers la un bătrân dascăl pentru a fi sfătuit despre cum poate să facă acest lucru. Bătrânul învățat l-a asigurat pe bărbat că el i-ar putea arăta calea. Mai întâi, ar trebui ca bărbatul să scrie principiile religiei propuse de el, apoi să le trimită celor care îl urmează.

„Ce ar trebui să fac după aceasta?” a întrebat bărbatul.

Omul înțelept i-a zis: „După aceea, ar trebui să îți permiți să fii crucificat, să mori și să fii îngropat. Apoi, în ziua a treia ar trebui să învie și să te înfățișezi în fața a sute de oameni.”

Nici nu mai este nevoie să spunem că nici un om nu ar putea avea putere asupra morții. Cu toate acestea, Isus Hristos are putere asupra morții și asupra răului pentru că El este Fiul lui Dumnezeu. El a venit pe Pământ, în urmă cu mai bine de 2000 de ani, în forma unui bărbat și a trăit 33 de ani. În ultimii trei ani, El a predicat despre dragostea și puterea lui Dumnezeu, a vindecat pe cel bolnav, a binecuvântat pe cei ce erau asupriți și a învățat despre cereasca Lui Împărăție care are să vină. El nu a încercat niciodată să stabilească vreun tip de împărăție pe Pământ, pentru că Împărăția Lui este în inimile și sufletele oamenilor.

Dumnezeu ne-a creat după Chipul Său și, după aceea, l-a creat pe om în grădină, a suflat suflare de viață și duh peste Adam și Eva. Când trupul nostru moare aici pe Pământ, sufletul și duhul nostru vor continua să existe, vom merge să locuim într-un alt loc – fie în Împărăția lui Dumnezeu pe care El o pregătește pentru noi, fie în împărăția Satanei, cel rău, care dorește să înșele omenirea și să o separe de Dumnezeu.

Dacă Îl acceptăm pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca și conducător al sufletului nostru aici pe Pământ, atunci vom vedea Împărăția Lui când vom muri. Vom merge să locuim cu El pentru totdeauna. Hristos a venit ca să ne răscumpere pentru acest scop. El a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre cu prețul propriei Sale vieți ca noi să putem avea viață veșnică.

Mai există și o altă împărăție numită iad – cea a duhului răutății, Satana. Cu mult timp în urmă, diavolul a înșelat omul și l-a făcut să nu asculte de Dumnezeu și să Îl respingă. Pentru că Dumnezeu este drept și bun, El nu poate îngădui în prezența Lui niciun păcat și niciun fel de neascultare. Prin urmare, pedeapsa pentru păcat este separarea completă de Dumnezeu și pentru totdeauna.

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3 : 23). De aceea, de vreme ce nimeni care a păcătuit vreodată nu a putut să intre în Împărăția lui Dumnezeu, omul ar fi trebuit să locuiască pe veci cu Satana, care urăște omul și care continuă mereu să îi provoace acestuia suferință și amăgire.

Totuși, Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât a dat pe Singurul Lui Fiu să

moară, ca oricine crede și Îl acceptă pe El în inimă să nu fie separat de Dumnezeu, ci să aibă viață veșnică împreună cu El. Deși omul a căzut din părtășia cu Dumnezeu, Hristos a venit ca să ne restaureze și să ne mântuiască.

Timp de trei ani, Hristos a vindecat pe cel bolnav, pe cel orb, a curățit omul de lepră și, mai presus de toate, a curățit duhurile oamenilor de toate relele și păcatele. Apoi, liderii religioși din țară L-au condamnat pe Isus la moarte pe cruce pentru că ei erau invidioși din cauza multor mulțimi de oameni care Îl iubeau pe Isus și Îl urmau.

Ei, neintenționat, au îndeplinit planul măreț pe care L-a avut Dumnezeu pentru restaurarea relației pierdute dintre om și El Însuși. El a lăsat ca Fiul Lui să fie pedepsit cu moartea pentru toată omenirea.

Îndeplinindu-Și misiunea, El a înviat din morți, a apărut la toți ucenicii Lui apropiați și la câteva sute de alte persoane care au mărturisit că L-au văzut și au vorbit cu El. Apoi, în timp ce vorbea cu câțiva dintre urmașii Lui, El S-a înălțat la cer și a dispărut în nori. A mers în Împărăția cerească pentru a te aștepta pe tine și pe fiecare om din lume care Îl acceptă pe Hristos, Mântuitorul omului.

Orice persoană care Îl acceptă pe Isus Hristos ca Domn al lui va scăpa de împărăția Satanei și va primi glorioasa viață veșnică împreună cu Dumnezeu, pe care Hristos a cumpărat-o fiind crucificat pe cruce.

Sfânta Biblie, scrisă de bărbați devotați lui Dumnezeu, ne spune povestea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și misiunea Lui pe Pământ. Noi ar trebui să folosim versete din Scriptură, din cele 66 de cărți ale Bibliei, ca să fim ajutați să înțelegem natura Divină a lui Hristos.

Dovada 1 – Isus a declarat că El este Fiul lui Dumnezeu

„... cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10 : 36)

În Scriptură găsim că Isus S-a numit Fiul lui Dumnezeu. Unii oameni spun că Isus a fost un om bun, dar nu cred că El a fost de natură divină. Totuși, dacă Isus a mințit când a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”, El, cu siguranță, nu s-ar califica drept un om bun. El ar trebuie să fie atunci, fie un mincinos, fie un om care S-a amăgit Singur.

Observați un alt lucru pe care Isus l-a spus. El a zis că a trăit înainte de Avraam, cel care a fost tatăl națiunilor arabe și evreiești. „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8 : 58)

Înainte de a veni în lume, El a fost în Cer cu Dumnezeu. „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...” (Ioan 6 : 62)

Dumnezeu a dat putere Fiului Său ca să dea oamenilor viața veșnică împreună cu Dumnezeu. Chiar înainte de a fi pus pe cruce, Hristos S-a rugat.

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu.” (Ioan 17 : 1, 2).

Dovada 2 – Învierea din morți a lui Hristos

Nu există în istoria omenirii nici o relatare despre vreo persoană care să se compare cu acest Om, Isus, care a apărut din obscuritate totală. El este, incomparabil, cea mai perfectă figură din toate timpurile – este, fără comparație, cea mai superioară Ființă. În timpul celor aproape 30 de ani în care Isus a crescut în Nazaret, Israel, nu a fost nici o evidență izbitoare a existenței unei alte persoane extraordinare care să fi trăit acolo. Remarcile oamenilor care au trăit în acel sat și care L-au cunoscut pe El au scos în evidență mirarea lor față de puterea lui Isus în timpul lucrării Sale. Vedem acest lucru în versetele următoare:

„Când a venit ziua Sabatului, a început să învețe pe norod în sinagogă. Mulți, când Îl auzeau, se mirau și ziceau: „De unde are El aceste lucruri? Ce fel de înțelepciune este aceasta care I-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui? Nu este Acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici între noi?” Și găseau o pricină de poticnire în El.” (Marcu 6 : 2, 3)

Cu alte cuvinte, deși frații și surorile Lui au trăit în aceeași casă cu Isus o bună parte din cei 30 de ani, aceștia se pare că nu au văzut nimic neobișnuit și remarcabil la El. Pentru ei și vecinii lor, El a fost probabil puțin peste obișnuit, dar asta a fost tot. Isus a ocupat în satul care atrăgea prea puțină atenție un loc ca și umil tâmplar. A câștigat un venit mic, suficient pentru a acoperi nevoile simple ale familiei, și nimic mai mult.

Totuși, în trei ani de zile, impactul lucrării Sale L-a făcut speranța vieții celor de-atunci și a vieții milioaneilor de oameni care aveau să Îl accepte pe El în viețile lor. Cuvintele Lui erau atent păstrate și scrise pentru a fi valorificate ca și Cuvintele Unuia care a fost mai mult decât un om. Deși era urât de dușmanii Lui, a captivat inimile multora de-a lungul secolelor, astfel încât mulți au considerat o onoare supremă să moară pentru El.

Dovada 3 – El a vorbit cu autoritate așa cum „Niciun om nu a mai vorbit”

Primul lucru pentru care oamenii erau impresionați de Hristos a fost autoritatea cu care El a vorbit. Deși avea o remarcabilă blândețe în vocea Sa, în același timp era o ciudată vorbire directă a cuvintelor Sale care au străpuns inimile și conștiințele oamenilor. Când au auzit oamenii celebra Lui predică pe care a predicat-o pe munte, aceștia nu au fost doar atinși de simplitatea cuvintelor Lui, ci și de autoritatea cu care El vorbea. „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Matei 7 : 28, 29) După această predică de pe munte, când Isus a venit în Capernaum și a vorbit în ziua Sabatului este scris că... „ Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4 : 32)

Soldații, deși erau oameni mai duri datorită ocupației lor, au fost afectați la fel ca alții de prezența lui Isus. Când liderii religioși și șeful preoților au auzit de agitația pe care a creat-o lucrarea lui Isus, aceștia au trimis soldații ca să Îl ia pe Isus. Aceștia

s-au întors fără El spunând „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta.” (Ioan 7 : 46) Când au venit soldații să-L aresteze, după ce Iuda L-a trădat pe Isus cu un sărut, El le-a zis soldaților: „Eu sunt”. Când le-a zis Isus: „Eu sunt”, ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ. (Ioan 18 : 6) Când soldatul responsabil cu supravegherea crucificării a fost martor la moartea acestei nobile Fiiințe care era pe cruce, acesta nu a putut decât să exclame: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27 : 54)

Dovada 4 – Hristos a cunoscut cele mai ascunse gânduri ale păcătosului și a acordat iertare prin lucrarea Lui

„Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți. Și n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om.” (Ioan 2 : 24, 25)

Păcătoșilor le plăcea să fie aproape de Hristos, nu pentru că simțeau o ușurare a păcatelor lor, ci pentru că într-adevăr, prezența Lui i-a făcut să realizeze cu durere de cât sunt de păcătoși și greșiți. Dar cumva, în El ei vedeau un remediu pentru slăbiciunile lor. Vedeau în El eliberarea. Evanghelia după Ioan vorbește despre o femeie care L-a cunoscut pe Isus în timp ce aceasta scotea apă dintr-o fântână. Când a realizat că este ceva neobișnuit la acest Isus, ea a început să-I adreseze lui Isus mai multe întrebări. A fost suficient ca Isus să spună doar câteva cuvinte înainte ca femeia să simtă că El cunoștea tot ce era în sufletul ei. El i-a zis femeii „Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul” (Ioan 4 : 18). Totuși, neprihănirea lui Hristos în contrast cu păcătoșenia ei, nu a făcut-o pe femeie să cadă în disperare. Așa de blândă și plină de compasiune era vocea Lui încât ea a simțit speranță și iertare prin Cel care a atras atenția asupra trecutului ei păcătos. Mărturia ei pentru vecini a avut o așa convingere încât și aceștia au venit și au crezut că „Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.” (Ioan 4 : 42)

Fiecare faptă rea și fiecare gând al omului este cunoscut Dumnezeuului Atotputernic. Așa cum spune Scriptura: „Nicio faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4 : 13) Într-o zi oamenii vor trebui să stea în fața Lui și să dea socoteală pentru faptele lor. „Fiecare a fost judecat după faptele lui.” (Apocalipsa 20 : 13) Totuși, dacă păcatele noastre sunt mărturisite, acestea nu vor fi amintite împotriva noastră niciodată (1 Ioan 1 : 9, Ieremia 31 : 34). Hristos a plătit pedeapsa pentru păcat prin Sângele Lui vărsat pe cruce. Astăzi El este Mântuitorul nostru; dar în ziua finală, El va fi Judecătorul nostru.

Dovada 5 – Hristos a fost Singurul Om fără păcat

În ciuda impactului miracolelor făcute de El, Hristos a uimit omenirea prin faptul că era fără de păcat. Dușmanii Lui erau invidioși pe El din cauza miracolelor pe care le făcea și pentru că oamenii Îl iubeau și Îl urmau, așa că aceștia L-au acuzat spunând că El greșește. Cu toate acestea, tot ceea ce puteau spune despre El era că Isus

facea fapte bune în ziua lor de odihnă – Sabatul – sau că mânca împreună cu păcătoșii. Hristos le-a răspuns: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă! Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Matei 9 : 12, 13) Hristos a venit ca să ajute chiar și pe cel mai rău om.

Hristos a trăit o viață fără păcat, ceea ce este un lucru extraordinar, pentru că noi suntem o rasă umană căzută în păcat. Cel mai bun dintre noi, fără puterea salvatoare a lui Hristos, va vedea că cel rău va căuta să îl controleze și să îl domine.

Sfântul mare apostol Pavel, cel pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a scrie marea parte a Noului Testament și cel care a fost unul dintre primii care au vestit Vestea Bună a lui Hristos, a spus:

„Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac (mereu)! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta (nu sunt eu cel care face asta), ci păcatul (legea) care locuiește în mine (care se luptă cu sufletul meu)”. (Romani 7 : 19, 20)

Ca și rasă umană, noi toți am fost neascultători și, prin urmare, am păcătuit. Așa că, să găsim un om care este perfect și fără păcat înseamnă să găsim pe Acel ale cărui rădăcini nu sunt din rasa umană.

Dovada 6 – Hristos a făcut minuni pe care niciun om înainte nu le-a mai făcut

„De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă Omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.” (Ioan 9 : 32, 33)

Omul care a fost vindecat a fost orb din naștere. Dușmanii lui Hristos au încercat să minimalizeze minunea vindecării spunând că Isus este un păcătos. Bărbatul vindecat a răspuns acestora într-un mod cât se poate de logic: „Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.” (Ioan 9 : 25) Hristos a demonstrat că El a fost unic prin puterea Lui de a face minuni, chiar și dând vederea unui orb.

Un „miracol” este limbajul universal înțeles de toți oamenii. Când astfel de miracole autentice au loc, cei mai mulți oameni vor crede. Așa cum a spus Isus, „Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine, și Eu sunt în Tatăl.” (Ioan 10 : 38)

Cu câțiva ani în urmă, un slujitor stătea în fața unei mari audiențe. Oamenilor li s-a spus că Isus era doar un om și că era mort în mormânt. Evanghelistul a stat în fața mulțimii și a spus: „Vi s-a spus că Isus Hristos este mort, că a fost doar un om. Dar dacă Isus ar fi venit în Duh și ar fi vindecat bolnavii, ați fi crezut că El trăiește?” Audiența a realizat că această întrebare este un test corect.

Evanghelistul a început să se roage pentru bolnavi. Multe persoane au fost vindicate. Orbii și-au recăpătat vederea și șchiopii au început să meargă. Când oamenii au fost martori în fața acestor lucruri, au început să strige: „Isus este viu! Isus este viu! El vindecă bolnavii noștri.”

Marile miracole, ce se petrec și astăzi prin puterea lui Isus, sunt dovada că

fiecare trebuie să fie sigur că El este viu astăzi – că El este Fiul lui Dumnezeu și stă la dreapta Tatălui din Ceruri.

Dovada 7 – Isus a prezis căderea celor trei orașe: Capernaum, Betsaida și Horazin

„Vai de tine, Horazine!”, a zis El. „Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit cu sac și cenușă. De aceea, vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborât până la Locuința morților; căci, dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.” (Matei 11 : 21 – 24)

La începutul lucrării lui Isus, El a făcut din orașul Capernaum, din Israel, casa Lui. Capernaum, împreună cu Betsaida și Horazin, s-au bucurat de privilegiul de care puține orașe s-au bucurat. Fiul lui Dumnezeu a locuit în mijlocul lor.

Pentru un timp, oamenii au auzit Cuvintele Lui, au văzut miracolele Lui și s-au bucurat. (Luca 8 : 40). Cu toate acestea, aceste orașe situate în nordul Galileii, erau alături de marile rute ale lumii, mulți din locuitori fiind absorbiți de starea economică prosperă și înfloritoare, iar atenția lor era îndreptată spre dorința de a acumula cât mai multe bogății materiale. Drept rezultat, acolo nu exista nici un fel de pocăință reală. Așa au stat lucrurile în ciuda faptului că aceste orașe au fost martore ale minunilor care ar fi putut converti până și Sodoma și Gomora, două orașe care au fost distruse din cauza răutății lor. Isus, cu tristețe, i-a avertizat de soarta lor, dar ei nu au vrut să asculte.

Ce s-a întâmplat cu Capernaum, Betsaida și Horazin? În timpul revoltei evreilor în anul 65, d.Hr, domnitorul Titus a adus în interiorul țării Legiunile a V – a și a X – a din armata romană. Romanii au început o devastare sistematică a țării. Orașele Galileii au început să cadă unul după altul, inclusiv cele despre care a vorbit Isus – Capernaum, Betsaida și Horazin. Mulți din cei ce locuiau acolo au fost uciși în luptă, iar cei care au supraviețuit au fost vânduți ca sclavi

Cu siguranță că, dacă mai erau în viață cei care au trăit în zilele când Hristos a predicat în Galileia, și-ar fi putut aminti atunci miracolele pe care le-a făcut Isus și invitația Lui la pocăință. Cu siguranță își puteau aminti de cuvintele Lui de avertizare pentru toți cei care nu se vor pocăi. Prosperitatea Capernaumului și viața cu care se mândreau locuitorii ei, mândrie care i-a făcut să cadă, au fost luate de la ei pentru totdeauna. Ironic, mai târziu un cutremur a zguduit zona și a distrus orice a mai rămas zidit.

Astăzi doar un singur oraș, Tiber, stă pe malul Mării Galileea și nu este unul dintre cele trei orașe menționate mai sus. De-a lungul veacurilor, Capernaum, Betsaida și Horazin nu mai existau. Isus a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Luca 21 : 33). Cuvintele Lui s-au împlinit literă cu literă.

Dovada 8 – Isus a prezis căderea Ierusalimului într-o generație

Isus a stat pe Muntele Măslinilor privind peste orașul Ierusalim din Israel. Oamenii L-au respins ca Domn al lor. El știa ce înseamnă asta și a plâns pentru Ierusalim pentru că aceștia nu cunoșteau vremea cercetării lor.

„Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.” (Luca 19 : 41 – 44)

Isus a zis: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri.” (Luca 21 : 32) El a prezis că un dușman va veni și va distruge orașul.

Ce s-a întâmplat? Evreii, nepăsători față de avertismentul Domnului Isus, au purtat o persecuție constantă asupra urmașilor lui Hristos, omorând și aruncând în temniță pe mulți. Apoi, în anul 65, d.Hr., a început drama. Devenind mai încrezători, tot mai multe elemente radicale au început să îi facă să arunce lanțurile stăpânilor romani. Spiritul revoltei a pătruns în întreaga țară. Evreii au avut ceva succes preliminar și au fost astfel încurajați să creadă că ar putea câștiga împotriva puterii Romei.

Apoi, legiunile atent așezate ale lui Titus au apărut și au dărâmat zidurile Ierusalimului, distrugând orașul după asediu. Acest eveniment a avut loc exact la 40 de ani după ce Hristos a prezis distrugerea orașului. A fost, de fapt, un eveniment ce a avut loc după o generație.

Dovada 9 – Isus a prevestit împrăștierea evreilor

După prevestirea asediului Ierusalimului și marea catastrofă care a venit peste oraș, Isus a avertizat și a vorbit despre ce se va întâmpla evreilor pentru că L-au respins pe Hristos. Ucenicii Lui urmau acum să meargă în toată lumea și să vorbească despre Hristos. (Mai târziu, Hristos are să vină înapoi la evrei după ceilalți oameni, sau neamurile, care au avut oportunitatea să-L primească pe Hristos)

„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor.” (Luca 21 : 24)

Exact așa s-a și întâmplat. Evreii, prin respingerea Domnului lor, au înlăturat de la ei protecția divină cu care Dumnezeu a intenționat să-i protejeze. După căderea Ierusalimului, supraviețuitorii au fost adunați ca o turmă de animale și duși la târgul de sclavi. Cei care i-au capturat i-au vândut pe evrei la prețuri foarte mici pentru că erau destul de mulți. Foarte mulți au murit din cauza tratamentelor de care au avut parte. Din piețele de sclavi, evreii au fost împrăștiați în toate națiunile lumii. Toate acestea au avut loc în ceea ce se numește Epoca Neamurilor. Ierusalimul a fost dărâmat de neamuri, sau persoane care nu erau evrei. Evreii încep acum să se întoarcă înapoi în țara lor natală și să fie dovadă a faptului că vremea se apropie și Isus este gata să revină pe Pământ. Sfânta

Scriptură ne spune că unul dintre semnele apropierii venirii lui Hristos va fi atunci când poporul evreu se va reîntoarce în țara natală.

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când vă voi curăța de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetățile voastre să fie locuite, și dărâmurile vor fi zidite din nou; țara pustiiată va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: „Țara aceasta pustiiată a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!” Ezechiel 36 : 33 – 35)

Dovada 10 – Hristos Și-a dat viața pentru a întemeia Împărăția Sa

Paginile istoriei sunt marcate de oameni iluștri ale căror minți ingenioase au fost dedicate pentru construirea marilor imperii. Alexandru cel Mare și armatele sale au mers în toată lumea în dorința foarte exagerată de cucerire. Într-o serie de lupte în care a demonstrat abilitatea sa remarcabilă de general, el a creat un imperiu din Macedonia până la Râul Indus. Se spune că, înainte de moartea sa, Alexandru a plâns pentru că nu mai vedea alte lumi pe care ar fi putut să le cucerească.

Caesar a cucerit regiunea Gaul și a devenit tatăl Imperiului Roman, iar printr-o serie de manevre strălucite, a supus toată Europa până la Râul Rhine. Trecând peste Rubicon, el a intrat în Roma și a devenit stăpânul ei.

Toți aceștia au căutat să construiască imperii vărsând sângele altora. Și Hristos a venit să contruiască o Împărăție – una universală și eternă – dar nu cu sângele altora, ci dându-și chiar El viața pentru aceasta. Împărăția lui Hristos nu este din era prezentă, cu excepția faptului că ea există astăzi în inimile oamenilor lui Isus. Înainte de a fi răstignit, Isus Hristos i-a spus guvernatorului Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” (Ioan 18 : 36) Când Petru, ucenicul Lui, a încercat să-i împiedice pe ostași să-L aresteze, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.” (Matei 26 : 52)

Hristos este unic prin faptul că El a inaugurat Împărăția Lui, nu vărsând sângele altora, ci dându-și El sângele.

Dovada 11 – Biblia a prezis toate evenimentele importante care au avut loc după judecata, moartea și învierea lui Hristos

Vechiul Testament a fost scris de Dumnezeu prin profeții care au trăit cu 500 până la 1500 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Ei au profețit venirea Lui pe Pământ și multe alte evenimente din viața Lui, chiar dacă Hristos S-a născut abia după multe secole.

Noul Testament care este, de asemenea, inspirat de Dumnezeu și scris de ucenicii Lui devotați, scoate în evidență, din nou și din nou, felul cum aceste profeții au fost împlinite.

Comparați profețiile acestea din Vechiul Testament cu ceea ce este scris în

Noul Testament că s-a împlinit.

1. Mesia va fi respins (Isaia 53 : 3, Ioan 1: 11)
2. El va urma să fie trădat de unul dintre ucenicii și prietenii Lui apropiați (Psalmul 41 : 9, Marcu 14 : 10)
3. El va fi vândut pentru 30 de arginți. (Zaharia 11 : 12, Matei 26 : 15)
4. El va tăcea în fața acuzatorilor Săi (Isaia 53 : 7, Matei 26 : 62, 63)
5. El va fi bătut și scuipat (Isaia 50 : 6, Marcu 14 : 65)
6. El va aduce vindecare oamenilor (Isaia 53 : 4, 5, Matei 8 : 14 – 17)
7. El va fi ocărât și disprețuit (Psalmul 22 : 6 – 8, Matei 27 : 39, 40)
8. El va suferi împreună cu cei nevinovați și se va ruga pentru dușmanii Lui (Isaia 53 : 12 Matei 27 : 38, Luca 23 : 34)
9. Măinile și picioarele au să îi fie zdrobite de cuie (Psalmul 22 : 16, Ioan 20 : 27)
10. I se va da oțet și fiere (Psalmul 69 : 21, Ioan 19 : 29)
11. Coasta Lui va fi străpunsă (Zaharia 12 : 10, Ioan 19 : 34)
12. Vor trage la sorți pentru haina Lui (Psalmul 22 : 18, Marcu 15 : 24)
13. A fost îngropat împreună cu cei bogați (Isaia 53 : 9, Matei 27 : 57 – 60)
14. El trebuia să fie sacrificat pentru păcat (Isaia 53 : 5, 8, 10, 12, Ioan 1 : 29)
15. El va învia dintre cei morți (Psalmul 16 : 10, Matei 28 : 9)
16. El va sta la dreapta lui Dumnezeu (Psalmul 68 : 18, Luca 24 : 50, 51)
17. El va veni pentru a doua oară (Daniel 7 : 13, 14, Matei 24 : 30)

Cine poate privi la toate aceste scrieri, profeții detaliate și împlinirile lor în mod minunat și să nu fie copleșit să spună la fel ca soldatul din vechime: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27 : 54)

Dovada 12 – El a dovedit că este Hristos prin puterea Lui asupra morții

Mulți oameni minunați au trăit și au lăsat o amprentă în lume; dar toți au murit, iar oasele lor încă zac în morminte. Mergeți la Drumul Invalizilor din Paris și veți putea privi cu uimire mormântul lui Napoleon. Trupul lui este încă acolo. În Westminster Abbey, în Londra, se poate vedea mausoleumul care deține trupurile multor oameni importanți și regi britanici. Oasele lor sunt toate acolo. La muntele Vernon este și trupul lui George Washington, care a fost numit „Tatăl Statelor Unite”. Trupul lui încă zace în mormânt. Unul câte unul, oameni mari și importanți ai lumii, împreună cu alții mai neînsemnați, toți au murit și au fost îngropați, iar trupurile lor sunt încă în pământ. Doar un singur mormânt din lumea aceasta este gol. Acest mormânt este la Ierusalim, la picioarele Golgotei unde odată a fost pus Domnul Isus. Trei zile mai târziu după ce a fost pus în mormânt, un înger a venit acolo și s-a arătat câtorva ucenici care au venit să plângă. Îngerul le-a zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat!” (Luca 24 : 5, 6)

Isus a spus că un singur semn se va da acelei generații: „...nu i se va da alt semn

decât semnul prorocului Iona...” (Matei 16 : 4) „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12 : 40)

Este semnul care a dat naștere credinței și inspirației Bisericii Primare. Pentru totdeauna, Isus a biruit moartea. Datorită acestei incontestabile victorii asupra morții, ucenicii „mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți” (Faptele Apostolilor 4 : 33)

Dovada 13 – Hristos avea un Trup Nou

„După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: „Pace vouă!” Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.” (Ioan 20 : 26, 27)

Hristos a fost primul Om care a trăit pe Pământ și a primit un trup înviat. Hristos cel Înviat a fost mai mult decât spirit; El avea un trup real. În aparență, era cam același trup pe care L-a avut înainte, deși acum poartă semnele cuielei și suliței. Vocea Lui putea fi recunoscută. Când Isus a zis „Maria” uneia dintre cei care L-au urmat, ea a putut să-I recunoască vocea și să știe că Cel ce vorbea cu ea era Domnul ei. Cu excepția momentului când Isus a vrut să-Și ascundă identitatea, El a putut fi recunoscut ca fiind „Același Isus”. Putea să mănânce mâncare așa cum a mai făcut. Putea să meargă în același mod natural ca alții. Dar atunci când a vrut, El putea să călătorească instantaneu în locuri depărtate sau să treacă de uși încuiate.

La înviere, Trupul lui Hristos a trecut printr-o modificare fundamentală – o glorie. Acum putea să locuiască în două lumi separate. Cu alte cuvinte, Domnul Isus se putea adapta legilor fizice, dar nu era ținut de ele.

Revelația pe care o avem despre învierea lui Hristos este relevantă pentru creștini. Într-o zi, când Hristos se va întoarce pe Pământ, noi vom primi un trup ca al Lui, pentru că este scris: „Vom fi ca El” (1 Ioan 3 : 2). Va fi un trup diferit de cel pe care îl avem acum pentru că trupurile noastre supuse morții vor deveni veșnice. Aceste trupuri nu vor suferi de boli, îmbătrânire și, la fel ca și Hristos, nu vom muri niciodată.

Dovada 14 – Orașul în care S-a născut Hristos a fost numit cu 500 de ani înainte

Singura Persoană din lume căruia I S-a identificat cu secole înainte de nașterea Lui, orașul în care are să se nască este Isus Hristos. Mica, profet evreu, scriind cu 500 de ani înainte de nașterea lui Isus, vorbește despre Cel „a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5 : 2) Aceasta este o referire clară la Hristos care, ca și Fiul al lui Dumnezeu, trebuia să se nască într-un mod pământesc. El a fost Dumnezeu – Om, care trebuia să se nască în micul oraș, Betleem, din Israel.

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale

lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5 : 2)

Cu doar câteva săptămâni înainte de nașterea Lui, mama lui Isus, Maria, însărcinată, se afla în orașul Nazaret. Nu avea planuri de călătorie spre Betleem.

Cu toate acestea, conducătorul roman Augustus, a dat un decret care cerea ca toată lumea să plătească o taxă. Ca să asculte de lege, Maria a fost forțată să facă o lungă călătorie împreună cu soțul ei, Iosif, pentru a se putea înregistra în orașul lor de descendență. În acel moment ea era însărcinată și aștepta să nască. Ajungând în Betleem după o oboseală de călătorie, Maria a realizat că este vremea să-L nască pe Întâiul ei născut. Soțul ei, Iosif, a căutat cu disperare un adăpost. Spre groaza lui, a constatat că toate camerele erau ocupate și nu era nici un adăpost disponibil. Într-un final a găsit o iesle cu animale. În aceste condiții grele, marele eveniment al lumii a avut loc – nașterea Copilului Hristos. Locuitorii din Betleem, cu excepția păstorilor umili cărora li s-a arătat îngerul (Luca 2 : 8), nu erau conștienți de evenimentul măreț care tocmai avusese loc în micul lor oraș. Da, Copilul Isus S-a născut în orașul Betleem unde proorocul Mica, cu 5 secole mai devreme, a spus că El se va naște.

Dovada 15 – Proorocul Isaia a prezis cu 800 de ani înainte că Isus se va naște dintr-o fecioară

Cu 8 secole înainte de nașterea lui Isus, profetul Isaia a prezis că El se va naște dintr-o fecioară și că Numele Lui va fi Emanuel.

„De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel.” (Isaia 7 : 14)

Exact așa s-a și întâmplat. Îngerul Gabriel a apărut fecioarei Maria, și i-a zis că va avea un copil de la Duhul Sfânt (Luca 1 : 26, 38). Când Maria i-a zis aceasta lui Iosif, cel care avea să-i devină soț, ceea ce s-a și întâmplat, el s-a gândit că o va lăsa pe ascuns după ceremonie. Cu toate acestea, un înger i-a zis lui Iosif în vis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.” (Matei 1 : 20)

Hristos a fost Singura Persoană din lume care S-a născut din Duhul Sfânt, și nu din dorința vreunui om. Într-adevăr, dacă El era Fiul lui Dumnezeu, El trebuia să se nască din Duhul Sfânt. El nu putea să fie parte din starea omului căzut și să fie și Salvatorul nostru. Hristos a fost cu siguranță mai mult decât un om; El era singurul Fiul al lui Dumnezeu, Tatăl. (Ioan 3 : 16). Vom vorbi mai târziu, într-un alt capitol, despre acest subiect important al nașterii din fecioară.

Dovada 16 – Timpul nașterii lui Hristos era profețit cu aproape 500 de ani înainte ca El să se nască

Cel mai măreț fapt legat de nașterea lui Hristos a fost profeția care a prezis un timp exact al nașterii Sale! De la „darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului” ar trebui

să fie „69 de săptămâni de ani”

„Să știi, dar, și să înțelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la (venirea Lui) Unsul, la Cârmitorul, vor trece șapte săptămâni (de ani); apoi timp de șazeci și două de săptămâni (de ani), piețele și gropile (orașul) vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șazeci și două de săptămâni (de ani), Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic (și pe nimeni). Poporul unui domn (altuia) care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit, și împreună cu el, și pustiirile.” (Daniel 9 : 25, 26)

Cu cinci secole înainte de nașterea lui Hristos, proorocul Daniel a profetizat viitorul sub inspirația lui Dumnezeu.

El a zis că Ierusalimul, care zace în ruine, va fi rezidit. Un alt prooroc, Isaia, a prezis cine va da porunca pentru rezidirea Ierusalimului – Regele Cyrus.

„Eu zic despre Cyrus: „El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: „Să fie (iarăși) zidit iarăși!”, și despre Templu: „Să i se pună (iarăși) temelile!” (Isaia 44 : 28)

Istoria arată că în timpul domniei lui Cyrus s-a dat porunca restaurării orașului Ierusalim. Întrebarea este, când a fost dată de fapt această poruncă?

Cronologiile, care diferă ușor între ele, arată că evenimentul s-a petrecut exact înaintea secolului al V – lea, înainte de Hristos. Cronologia Bibliei a prezis momentul ca având loc în secolul al V – lea. Un lucru este sigur, porunca rezidirii Ierusalimului a avut loc, fie înainte, fie după începutul secolului al V – lea, înainte de Hristos.

Aceasta fiind adevărat, atunci, potrivit proorocului Daniel, după „69 de săptămâni de ani”, după porunca dată pentru restaurarea Ierusalimului, Mesia trebuia să vină. Întrebarea următoare este: A venit Mesia în Israel în acel moment?

Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să definim ce înseamnă „69 de săptămâni de ani”. E clar că nu putea fi vorba de săptămâni cu zile de 24 de ore de vreme ce 69 săptămâni de zile înseamnă 483 de zile sau doar puțin peste un an. În timpul biblic, o perioadă de 7 ani în loc de 7 zile este adesea numită „săptămână de ani”. Aceasta este prezentat în cartea Geneza, unde Laban s-a tocmit cu Iacov să lucreze încă o săptămână, sau „alți 7 ani” pentru fiica lui, Rahela.

„Isprăvește săptămâna cu aceasta și-ți vom da și pe cealaltă pentru slujba pe care o vei mai face la mine alți șapte ani.” (Geneza 29 : 27)

O „săptămână” de ani fiind 7 ani, atunci cele 69 de săptămâni ar fi 483 de ani. Deci, potrivit proorocului Daniel, la 483 de ani după porunca dată pentru rezidirea Ierusalimului, Mesia va veni. Acum, când au trecut 483 de ani? A venit Mesia, Fiul lui Dumnezeu, la cinci secole mai târziu? Singurul Mesia pe care lumea Îl cunoaște a apărut exact în acea perioadă - și Acesta este Isus Hristos! Deși calendarul străvechi ar putea fi puțin nesigur, de aceea data nu este stabilită cu exactitate, totuși, fără îndoială, anii au trecut în era lui Hristos.

Am putea dori o dovadă mai de netăgăduit a faptului că Isus este Mesia? Ar putea o fraudă să se fi strecurat? Cum s-ar fi putut întâmpla asta? Profetia lui Daniel a fost dată cu multe secole înainte. Fie Mesia trebuia să apară în acea perioadă sau profetia lui Daniel era falsă. Realitatea este că Isus a venit în acel timp, iar viața Lui a avut un așa

impact asupra lumii încât multe națiuni L-au acceptat pe Isus ca și Hristos.

Dovada 17 – Moartea lui Hristos ca și Mesia a fost prezisă cu 900 de ani înainte de nașterea Lui

Există un alt lucru remarcabil despre profeția lui Daniel din capitoul 9, versetul 24. Copiii lui Israel au presupus că atunci când va veni Domnul (cei pe care Îl numeau Mesia), El va stabili Împărăția Lui pe Pământ. Chiar și apostolii lui Hristos au presupus că El va sta pe tronul Lui. (Faptele Apostolilor 1 : 6, 7). Totuși, profeția spune că Mesia va fi omorât. (Daniel 9 : 26). În loc să stabilească o împărăție vizibilă la prima Sa venire, profeția, mai degrabă, spune că Mesia va muri! Exista doar o singură Persoană din lume care ar fi putut împlini profeția și acea Persoană este Isus Hristos.

Chiar și felul de moarte cu care avea să moară Mesia a fost profețit. Măinile și picioarele aveau să-i fie străpunse – aceasta prin răstignire. Cu 900 de ani înainte de acestea să se întâmple, psalmistul David a spus:

„Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele” (Psalmul 22 : 16)

Deci, cu multe secole înainte, atât nașterea, cât și felul de moarte al lui Hristos au fost profețite. Numai Cel care a creat lumea putea să ducă la îndeplinire aceste profeții într-o asemenea manieră.

Dovada 18 – Hristos oferă o experiență personală astăzi

În afară de toate acestea, religia lui Hristos împlinește pentru că cel credincios Îl are pe Hristos Însuși. El a promis că va veni în viețile noastre și le va schimba, iar noi vom fi oameni noi. El a promis să ia toate poverile și păcatele noastre și să aducă pacea în inimile noastre. Unii s-ar putea certa în legătură cu creștinismul, dar nu pot să pună la îndoială experiența pe care cineva o poate avea prin Hristos. El este în stare să facă ceea ce alte religii nu pot – să locuiască în inimile noastre. Milioane de oameni L-au acceptat pe Hristos.

Din nou și din nou, apostolul Pavel face referire la propria lui experiență când Îl întâlnește pe Hristos pe drumul Damascului (Faptele Apostolilor 9) Aceasta a fost tema centrală a predicării lui. El a spus experiența lui oriunde mergea. Experiența creștinului cu Hristos este cea mai mare dovadă a realității Sale.

Așa cum spune poetul:

E viu, e viu,
Trăiește Domnul meu,
Cu mine merge și-mi vorbește,
Chiar pe drumul greu.
E viu, e viu,
Salvarea El mi-a dat,
Îl port în inimă mereu,
E viu cu adevărat.

Capitolul 2

Miracolul nașterii din fecioară

În primul capitol am prezentat 18 dovezi ale faptului că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Stâlpul central al originii Sale deosebite și destinului Său este nașterea din fecioară – o circumstanță care este diferită în mod unic de nașterea oricărei ființe umane. Prin conceperea supranaturală din Duhul Sfânt, Hristos a primit un trup pământesc prin mama Sa, Maria. Identitatea Sa dumnezeiască a venit de la Tatăl Său, Dumnezeu. Dacă ar fi fost din sămânța primului om, Adam, atunci ar fi fost o ființă umană căzută la fel ca toate ființele umane. Acest lucru ar fi însemnat că El nu ar fi putut să răscumpere omenirea din păcat. Întreaga fundație a creștinismului trebuie să se bazeze pe acest fapt – nașterea din fecioară. Prima prevestire a nașterii lui Hristos a fost scrisă cu 1500 de ani înainte, de către Moise care s-a referit la Hristos mai degrabă ca și „sămânța” femeii, și nu sămânța lui Adam sau a vreunui om (Geneza 3 : 15).

Acesta este un adevăr fundamental al Evangheliei, un adevăr important și de bază. Mai jos sunt 7 mari dovezi ale nașterii lui Hristos dintr-o fecioară.

1. Numele lui Hristos în profeție era „Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”. Aceste cuvinte ale lui Isaia au declarat în mod direct că acest Emanuel se va naște dintr-o fecioară: „De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel” (Isaia 7 : 14)
2. Matei 1 : 23 declară că nașterea lui Isus din fecioara Maria a fost o împlinire a profeției.
3. Înainte de a fi căsătoriți, Iosif, logodnicul Mariei, a aflat că ea va avea un copil. În timp ce se gândea la ce ar trebui să facă, un înger de la Domnul a venit la el și l-a informat de faptul că ceea ce s-a format în Maria nu era de la om, ci de la Duhul Sfânt (Matei 1 : 18 – 20).
4. Luca 1 : 26 – 38 ne relatează despre vizita îngerului la Maria. În timpul vizitei, îngerul i-a spus Mariei că ea va avea un copil de la Duhul Sfânt, iar acest Copil va fi numit Fiul lui Dumnezeu. „Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1 : 34, 35).
5. A fost profețit că Mesia va veni din linia neamului lui David, cel care a fost cel mai mare rege care a domnit vreodată peste națiunea evreiască. (2 Samuel 7 : 12 – 19; Psalmul 89 : 3, 4, 34 – 37; 132 : 11; Faptele Apostolilor 2 : 30; 13 : 22, 23). Aceste profeții s-au împlinit prin Isus ca și fiu al Mariei, care a venit din linia lui David, Iosif, soțul Mariei, de asemenea din neam regal, a fost tatăl legal al lui Isus, dar nu era el tatăl Său natural. Isus nu putea veni din sămânța omului păcătos, din cauza neascultării lui Adam, dar mai este un alt motiv pentru care El nu putea să vină prin linia neamului tatălui său

pământesc, Iosif. Iosif era un descendent din Ieconia, un împărat rău. Din cauza domniei extrem de rele, Dumnezeu a spus că nimeni din sămânța lui Ieconia (numit și Conia) nu va sta pentru totdeauna pe tronul lui David.

„Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului! Așa vorbește Domnul: „Scrieți pe omul acesta ca lipsit de copii, ca un om căruia nu-i va merge bine toată viața lui; căci niciunul din urmașii lui nu va izbuti să șadă pe scaunul de domnie al lui David și să domnească peste Iuda.” (Ieremia 22 : 29, 30).

De aceea, dacă Isus ar fi fost, de fapt, fiul lui Iosif, El nu ar fi fost potrivit pentru tronul lui David. Hristos era din neamul lui David prin linie maternă, prin mama Lui, Maria. Prin mama Lui, Isus a devenit potrivit pentru tronul lui David. Prin aceste evenimente putem vedea precizia și împlinirea incredibilă a Scripturii. Chiar și numai acest fapt ar trebui să facă pe cineva să se gândească la poziția lui, dacă s-a îndoit vreodată de faptul că Isus S-a născut dintr-o fecioară.

6. Propriile cuvinte ale lui Isus au dovedit că El nu era fiul lui David prin linia paternă. El a întrebat fariseii: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” „Al lui David”, I-au răspuns ei” (Matei 22 : 42). Acești farisei se gândeau la El ca fiind sămânța lui David prin tatăl uman. Apoi, Isus le-a adresat o altă întrebare:

„Și Isus le-a zis: „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: „Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”? Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?” (Matei 22 : 43 – 45).

După acestea, fariseii nu au avut nici un răspuns. Părea destul de nepotrivit pentru David, în Duhul, să numească Domn al său un descendent uman. Din aceste cuvinte este, de asemenea, evident că Isus știa de nașterea Sa din fecioară și știa că El nu este fiul lui Iosif.

7. În sfârșit, părinții Bisericii Primare au crezut în nașterea din fecioară. Aceasta se găsește în Crezul Apostolilor, care a fost scris în prima parte a secolului al II – lea.

Marii istorici, cum e Ignațiu, au crezut în nașterea lui Isus din fecioară și au apărat acest fapt de ereziile timpurilor în care au trăit. Origen, în tratatul său împotriva lui Celsius și Tertullian, a crezut și el și a apărat nașterea lui Isus din fecioară.

Nu este nevoie să lungim lista numelor de vreme ce părinții Bisericii Primare s-au dat în mod constant mărturie pe ei ca și credincioși în nașterea dintr-o fecioară. Aceștia au apărat cu tărie acest fapt real împotriva tuturor ereziilor.

Nașterea din fecioară este motivul care-L face pe Hristos unic și diferit de toți ceilalți oameni. El a fost uman prin nașterea Lui pământească, dar a fost, de asemenea, și Dumnezeu pentru că a fost conceput de către Duhul Sfânt.

Băiatul Isus

Deși Iosif, fiul Mariei, a fost un om cinstit, potrivit cu Scriptura, acesta a fost, probabil, considerat un țăran de către clasa superioară. A lucrat în atelierul său de tâmplărie ca un om cinstit, muncitor, care avea grijă de familia lui numeroasă pe cât putea de bine. Când Isus și frații lui au crescut, aceștia s-au alăturat lui Iosif în atelier, contribuind la sprijinul familiei.

La vârsta de 8 ani, Isus a fost trimis la sinagogă unde a învățat să scrie și să citească din sulturile Scripturii. Din ceea ce este scris în Luca 4 : 16, se pare că abilitatea lui Isus de a citi a fost considerată suficient de înaltă pentru ca să I se acorde sarcina de a citi cu regularitate din sfintele papirusuri în fiecare Sabat.

Ca și tânăr, Isus nu a lăsat o impresie foarte mare asupra comunității. Mai târziu, când lucrarea Sa și-a făcut primul impact asupra națiunii, locuitorii din Nazaret au zis unul către altul cu uimire: „De unde are El aceste lucruri? Ce fel de înțelepciune este aceasta care I-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui?” (Marcu 6 : 2). Din Ioan 7 : 3 – 5 reiese că proprii Săi frați nu erau convingși de misiunea Lui divină. Cu toate acestea, mai târziu, în Faptele Apostolilor 1 : 14 ni se spune că și aceștia au crezut.

Acești ani de tăcere, cu siguranță, nu au fost ani de pauză. În timpul zilei, Isus era ocupat în atelierul lui de tâmplărie. Spre seară, mama Lui Îl găsea studiind Sfintele Scripturi. În mod natural, gândurile Lui erau ocupate de anumite scrieri inspiraționale din Vechiul Testament care au avut legătură cu lucrarea Lui viitoare.

Anii au trecut, iar Isus a ajuns la maturitate. Apoi, a venit ziua când Isus și-a lăsat uneltele și atelierul de tâmplărie pentru totdeauna. Pentru El era ora deciziei. Luându-și rămas bun de la familia Lui, a plecat spre râul Iordan unde un evanghelist călător, îmbrăcat ciudat cu un brâu din păr de cămilă, predica mesajul pocăinței. Era Ioan Botezătorul. În ciuda protestului lui Ioan, acesta L-a botezat pe Isus în apa din râul Iordan. Apoi, Isus a dispărut în pustiu timp de 40 de zile, unde a postit și a meditat în singurătate.

După aceea, Isus Și-a început lucrarea care în doar 3 ani avea să zguduie națiunea și să se împrăștie apoi în toată lumea.

Isus nu Și-a început lucrarea în satul său natal, Nazaret. Așa cum a zis: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui.” (Marcu 6 : 4). Satul Nazaret era, totodată, ascuns, în afara drumului principal. Domnul Isus avea nevoie de un centru din care lucrarea Lui să poată radia în toate părțile țării. Așadar, a ales ca și punct de start înfloritorul oraș, Capernaum, situat pe malul Mării Galileea.

Acolo, în rândul populației foarte aglomerate din orașele de pe țărmul Galileii, s-a născut creștinismul. Isus a început să proclame Vestea Bună a Evangheliei. Uneori, predica în timp ce stătea la distanță de țărm, într-o barcă. În Galileea au venit mulțimi de oameni pentru a-L asculta și pentru a fi vindecați de bolile lor. Curând, vestea bună a lucrării Lui s-a împrăștiat departe. În doar câteva luni, a devenit o lucrare cu mii de urmași.

Capitolul 3

Lucrarea de misiune a lui Hristos

După ce a venit Hristos, a devenit posibil să comparăm evenimentele actuale ale vieții Sale cu pasajele din scrierile vechi; confirmându-ne, așadar, credința noastră că Cel care trebuia să vină era, într-adevăr, Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu.

A mai fost un scop împlinit când Hristos S-a născut în acel moment specificat. Până în acest moment, lumea a avut șansa de a se dezvolta și a avut multe realizări impresionante. Este un fapt real... omul se putea ridica la standarde înalte în artă și alte domenii ale vieții, în literatură, pictură și arhitectură. Singurul domeniu în care omul nu s-a putut ridica era domeniul religios. Omul a făcut mari progrese în alte domenii de cunoaștere - și-a îmbunătățit cultura generală, și-a redefinit gusturile și și-a corectat manierele, dar nu a putut să-și purifice inima. Povestea tristă a declinului moral al omenirii este descrisă de către scriitorul inspirat al cărții Romani, în capitolul 1, versetele 21 - 23:

„...fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare.”

Omul trebuie să aibă un Salvator. El nu este complet în el însuși. Contrar cu speculațiile filosofilor orbi care au afirmat că este un impuls de ascensiune în natură, faptul trist este că, despărțiți de Hristos, tendința proprie în viața morală a omenirii este într-o continuă cădere.

Deși Hristos a făcut multe miracole incredibile, nu era scopul Lui să vindece pe cel infirm sau afectat, care ar putea să devină din nou bolnav, nici să învie pe cel mort, știind că va veni o vreme când acesta va muri din nou. Nici nu a venit ca să mulțumească apetitul fizic al omului, doar ca să-i fie din nou foame. Isus a venit în lume ca să dea oamenilor pâinea vieții - pâinea pentru suflet, astfel încât, din punct de vedere spiritual, să nu le mai fie foame sau sete. El a venit ca să predice o Evanghelie a pocăinței pentru a salva oamenii de păcatele lor și să nu piară niciodată. Când oamenii I-au spus de guvernatorul Pilat care a ucis anumite persoane, sau de turnul Siloamului care a căzut peste alte 18 persoane și i-a omorât, El le-a zis: „Credeti voi”, le-a răspuns Isus, „că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13 : 2, 3).

Nu toți acceptă chemarea lui Hristos la pocăință. Acolo, în nordul Galileii, unde marile drumuri comerciale se intersectau, a existat o mare ispită pentru oameni de a deveni adânc legați în urmărirea bogățiilor și lucrurilor materiale. Deși locuitorii păreau intens impresionați de miracolele lui Hristos și de învățătura Lui, pentru cei mai mulți, impulsul de a-și lua partea lor de prosperitate a cântărit mai mult decât chemarea

lui Hristos: „lasă totul și urmează-Mă”.

Unii, care au fost atrași de chemarea lui Isus, L-au urmat pentru o vreme, dar nu au calculat pe deplin costul. Un conducător bogat a venit la Isus și L-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Matei 19 : 16). Cu dragoste pentru zelosul tânăr bogat, Isus i-a zis să-și lase bogățiile și să-L urmeze. Hristos a spus aceasta pentru că a știut că tânărul iubea mai mult banii decât pe Dumnezeu. Trist este că tânărul s-a întors și a plecat; prețul era prea mare pentru el ca să-l plătească. El dorea să-i ofere lui Dumnezeu locul doi în viața sa.

„Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.” Măhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții.” (Marcu 10 : 21, 22).

Indiferent dacă omul Îl acceptă sau Îl respinge, Hristos este piatra de temelie prin care destinele oamenilor sunt pentru totdeauna stabilite. El a vorbit liderilor religioși și le-a spus: „Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” (Matei 21 : 44). Cu alte cuvinte, cel care Îl acceptă pe Hristos va fi frânt, dar nu distrus. Această frângere este doar pentru a-l face mai puternic pe om, ca viața lui să poată fi remodelată și transformată. Pe de altă parte, cel care Îl respinge pe Hristos va fi făcut una cu pământul fără vreo posibilitate de schimbare.

Învățăturile lui Hristos sunt frumos ilustrate în discuțiile Sale cu oamenii care au venit la El cu întrebările lor. El întotdeauna mergea direct la inima persoanei aflate în nevoie sau în orice fel de problemă.

Cu o convingere puternică, Petru I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” (Luca 5 : 8). Isus i-a răspuns: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” De ce i-a răspuns Isus lui Petru în acest fel, în loc să-i reproșeze trecutul păcătos? Isus i-a dat acest răspuns pentru că Petru era deja conștient de păcatele lui; el știa că fără Hristos era un om pierdut. De fapt, ca Domnul să plece de la el era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Petru. Ceea ce a vrut Petru cu adevărat era să-L urmeze pe Isus. Domnul i-a zis că el va fi în continuare un pescar, dar de acum înainte va fi un pescar de oameni.

Nicodim, un lider religios, a venit la Hristos noaptea ca să vorbească despre miracolele lui Hristos și poziția Lui ca și profet. Domnul a ignorat asta și a întors conversația spre nevoia spirituală a lui Nicodim, spunând: „... dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3 : 3). Nicodim a părut foarte surprins de această declarație și felul său de a privi cu superioritate s-a schimbat brusc. „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”, a întrebat Nicodim. Hristos a continuat să păstreze inițiativa în conversație și i-a vorbit cu convingere lui Nicodim spunându-i că, deși Nicodim era conducător în marele tribunal religios numit Sinedriu, acest lucru nu-i putea permite intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu este născut din Duhul. Nașterea din nou are loc atunci când o persoană Îl acceptă pe Hristos ca și Mântuitor și Domn în inima și în viața sa. „Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.” (Ioan 3 : 7), a zis Isus. Fiecare trebuie să aibă o schimbare radicală a naturii sale. Nicodim era atât uimit, cât și copleșit de aceste cuvinte

care i se păreau atât de revoluționare. Totuși, trei ani mai târziu, Nicodim a îndrăznit să-și riște funcția la curtea Sinedriului când, împreună cu Iosif din Arimateea, a mers la Pilat și a cerut trupul lui Hristos pentru a-l îngropa. (Ioan 19 : 38 – 40).

Într-o altă zi, au adus la Isus o femeie care a fost prinsă în adulter. În timp ce se ferea de acuzatorii ei, aceștia, plini de viclenie, au întreat pe Isus dacă femeia ar trebui ucisă cu pietre sau nu, potrivit legii lui Moise. Domnul a privit la femeie cu milă și compasiune. S-a aplecat și a scris în nisip, apoi S-a ridicat și S-a întors spre fățarnicii lideri religioși care se foloseau de femeia nefericită ca și mijloc de a-L prinde în capcană pe Isus „... și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” Apoi S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ.” (Ioan 8 : 7, 8).

Ce scria Isus pe nisip? Se credea că Isus a scris pe nisip păcatele fiecăruia dintre farisei (liderii religioși), începând de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr. Cuprinși de muștrare, acuzatorii femeii nu au mai avut nimic de spus și s-au îndepărtat rușinați unul după altul. Isus a întreat femeia unde sunt acuzatorii ei. Când aceasta a privit în sus și a văzut că aceștia au plecat, Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.” (Ioan 8 : 11).

Odată, un bărbat a cerut lui Isus să spună fratelui său să împartă moștenirea cu el. Isus a dat o muștrare tăioasă spunând: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” Apoi le-a zis: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.” (Luca 12 : 14, 15). Apoi a descris soarta unui bogat fără înțelepciune care se gândea să-și dărâme hambarele și să zidească altele mai mari, astfel încât să aibă mai mult spațiu pentru a-și depozita bunurile. Bogatul și-a zis sufletului său: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te!” Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12 : 19, 20).

Când a auzit Isus că Lazăr, prieten apropiat Lui, a murit și când a văzut oamenii plângând, a plâns și El (Ioan 11 : 35). Evident că Isus nu a plâns pentru cei care, în câteva momente, vor fi martorii puterii Sale asupra morții când El va avea să-l învie pe Lazăr din morți, ci, mai degrabă, Isus a plâns pentru lumea întreagă ce suferă ca și consecință a păcatului care a blestemat rasa umană.

Din nou, pe drumul crucii, Isus a văzut femeile care plângeau pentru El și le-a zis: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi însevă și pe copiii voștri.” (Luca 23 : 28). El s-a gândit mereu la ceilalți, și nu la El.

Pe cruce, soldații, din nefericire, indiferenți față de Cel pe care L-au crucificat, au tras la sorți pentru haina Lui. Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știi ce faci!” (Luca 23 : 34).

La dreapta și la stânga Lui erau crucificați doi tâlhari. La început, ambii criminali L-au insultat (Matei 27 : 4). Unul dintre ei a spus: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!” (Luca 23 : 39). Celălalt, curând convins că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu, l-a certat pe colegul său și a căutat să obțină milă de la Domnul Isus. Isus, uitând de propria suferință, i-a vorbit tâlharului cuvinte de pace: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23 : 40 – 43).

După-amiaza fatidică a trecut; întunericul a acoperit Pământul. Moartea a pus

stăpânire pe Prințul Vieții. Bărbații au luat trupul Lui de pe cruce și L-au înfășurat într-o pânză de in pentru a-L pregăti pentru înmormântare. După ce liderii l-au avertizat pe Pilat, guvernatorul, că acest Bărbat a pretins că va învia din morți, aceștia l-au convins pe Pilat să pună soldați în jurul mormântului pentru a se asigura că nu va avea loc nici un deranj sau furt al trupului lui Isus.

Timp de trei zile și trei nopți soldații au păzit mormântul. Devreme, în dimineața celei de-a treia zi, ceva s-a întâmplat! Nu a zduguit doar Pământul, ci întreaga lume a spiritului. Puterile lui Satana erau învinse; moartea și-a pierdut autoritatea; Hristos S-a ridicat din mormânt!

Când urmașii lui Isus, plini de durere, au venit la mormânt pentru a efectua ceea ce ei credeau că va fi ultimul lucru pentru cel decedat, doi bărbați în haine albe erau în fața mormântului. Plini de teamă, femeile au căzut la pământ. Bărbații au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că: „Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie.”(Luca 24 : 5 – 7).

Într-adevăr, Hristos a înviat din morți, iar acum El este viu pentru totdeauna!

Mântuitorul S-a arătat, apoi, ucenicilor și le-a dat marea trimitere. El le-a spus să predice Evanghelia în toată lumea.

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.” (Marcu 16 : 15 – 20).

Capitolul 4

De ce trebuie să Îl acceptăm pe Hristos?

Există doar un Singur Dumnezeu adevărat. Creatorul Universului a existat înainte de începerea lumii. Dumnezeu este un Dumnezeu bun, un Dumnezeu al dragostei. El a creat omul ca să-i fie alături și să fie un prieten pentru el.

De când Satana l-a înșelat pe om și l-a făcut să se răzvrătească și să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, omul păcătos este separat de Dumnezeu. Aceasta este cea mai teribilă consecință.

Dumnezeu este sfânt și perfect; de aceea, El nu poate fi cu nimeni care are păcat în viața lui. Deci, păcatele noastre ne fac să fim separați etern de Dumnezeu. Pentru a aduce înapoi omul în părtășie cu Dumnezeu, El a permis ca Singurul Lui Fiu, Isus Hristos, să plătească pedeapsa cu moartea pentru păcatele noastre. Dacă noi Îl acceptăm pe Fiul Său, Dumnezeu ne va ierta păcatele și va fi ca și când noi nu am păcătuit vreodată. Odată ce ne-am lăsat ca să fim răscumparați de Dumnezeu, putem, apoi, să avem părtășie cu El, să vorbim cu El chiar dacă trăim încă pe Pământ. Când viața noastră pe Pământ se va sfârși, vom merge să locuim în cer cu El pentru totdeauna.

Ce înseamnă pentru tine moartea lui Hristos pe cruce?

Să ne gândim la ziua când a fost crucificat Isus Hristos. Acolo El se afla între cer și pământ – un spectacol pentru oameni și îngeri, cu tortura care devenea tot mai greu de îndurat. Moartea prin crucificare include totalitatea suferințelor pe care le poate experimenta corpul: sete, febră, umilință, este lungă și o continuă tortură.

Era acum ora amiezii. În mod normal aceasta este cea mai luminoasă oră din zi, dar în acea zi, întunericul a început să coboare peste pământ. Chiar și natura, neputând să vadă o așa scenă, și-a ascuns luminile și cerul a devenit negru. Întunericul a avut un efect imediat asupra celor ce priveau. Nu au mai fost batjocuri și jigniri. Oamenii au început să plece în liniște, lăsându-L pe Isus singur să îndure cea mai grea suferință și umilire. Totuși, o mare teroare urma încă să vină. În locul unei părtășii fericite cu Dumnezeu, a urmat un timp de disperare și jale. Isus S-a văzut părăsit și de om, dar și de Dumnezeu. Chiar și azi, strigătul Lui aduce un fior de teroare. Era „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Aparent, exista un lucru pe care Dumnezeu L-a ascuns față de Fiul Său, Hristos. Dumnezeu era preocupat de faptul că Isus S-ar putea să nu poată îndura. Teribilul adevăr a venit în ultimele ore de întuneric. În timp ce Soarele și-a ascuns razele, prezența lui Dumnezeu S-a retras. Deși era uneori uitat de oameni, Isus se putea mereu întoarce cu încredere la Tatăl Lui Ceresc. Acum acest lucru nu era posibil, pentru că și Dumnezeu L-a uitat.

Într-adevăr, Dumnezeu L-a uitat, deși era doar pentru un moment, iar motivul este clar. În acel moment, păcatul omenirii, cu toată urâtenia lui, a căzut asupra lui Isus. El a devenit păcat. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5 : 21). Hristos a fost făcut păcat pentru noi. El a luat asupra Sa păcatul omenirii, inclusiv al tău și al meu. De aceea, El trebuia ca să primească judecata care a căzut asupra Lui: separarea de Dumnezeu.

Sfârșitul se apropia. Pierderea de sânge produce o sete care nu poate fi descrisă în cuvinte. Isus a strigat: „Mi-e sete!” Cel care atârna pe cruce a însetat. El este Același care acum împlinește setea sufletelor noastre – „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7 : 37).

Momentul final a venit. Isus Și-a plecat capul, spunând în timp ce murea: „S-a isprăvit!” Salvarea a fost completă. Este o lucrare pentru totdeauna terminată. Nu poate fi atinsă prin lucrările oamenilor sau câștigată prin post, pelerinaje sau penitență. Nu trebuie să completăm lucrarea prin eforturile noastre. Nu mai este nimic de făcut decât să acceptăm. Nu este nevoie să te chinui sau să lucrezi ceva pentru asta. Tot ceea ce trebuie să facem este doar să primim ceea ce Dumnezeu a pregătit... un sacrificiu infinit.

Hristos a murit pentru salvarea noastră. A fost înviat apoi, după trei zile și trei nopți, ca și triumf glorios și pentru a nu mai muri niciodată. De aceea, El a zis: „PENTRU CĂ EU TRĂIESC, ȘI VOI VEȚI TRĂI” (Ioan 14 : 19)

Dumnezeu a făcut tot ce a fost posibil pentru ca tu să ai viață veșnică. El a plătit întregul preț pentru pedeapsa păcatelor tale. Acum este rândul tău ca să-L accepți pe El. Dumnezeu vede inima și mintea ta. El îți cunoaște toate gândurile tale și te iubește. Dacă vrei în mod sincer să-L accepți pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în viața ta, vei fi născut din nou. Vei deveni un copil al lui Dumnezeu, iar Dumnezeu, Tatăl, va deveni Tatăl tău. Ești gata ca să-L primești acum?

Pași necesari pentru mântuire

1. RECUNOAȘTERE: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3 : 23). „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18 : 13). Trebuie să recunoști, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, că ești un păcătos.
2. POCĂINȚĂ: „...dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13 : 3). „Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3 : 19). Trebuie să vezi groaza păcatului și să te pocăiești.
3. MĂRTURISIRE: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1 : 9). „Căci prin credința din inimă se sapă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10 : 10). Mărturisește-ți păcatele înaintea lui Dumnezeu.
4. RENUNȚĂ: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru care nu obosește iertând.” (Isaia 55 : 7). Părerea de rău pentru păcat nu este îndeajuns. Trebuie să ne lăsăm de păcat o dată pentru totdeauna.

5. CREDE: „ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3 : 16) „ Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10 : 9).
Crede în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce.
6. PRIMEȘTE: „ A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1 : 11, 12). Hristos trebuie primit în mod personal în inimă, prin credință, dacă vrei ca să ai parte de nașterea din nou.

Acum, dacă te vei ruga această rugăciune, te va ajuta să Îl primești pe Isus Hristos în sufletul și în viața ta:

Dragă Tată ceresc,
 Îți mulțumesc că mă iubești,
 Cer ca Fiul Tău, Isus, să vină în viața mea.
 Știi că am păcătuit și Te-am întristat mult.
 Îți cer ca să mă ierți de toate aceste păcate și să îmi cureți viața.
 Ajută-mă ca să Te urmez pe Tine și învățăturile Tale.
 Protejează-mă de Satana și de rău.
 Învață-mă ca să Te pun pe Tine pe primul loc în toate gândurile și acțiunile mele.
 Ajută-mă să-mi iubesc aproapele așa cum Tu m-ai iubit pe mine.
 Și, Tată, arată-mi pas cu pas planul pe care L-ai pregătit pentru viața mea.
 Îți ofer viața mea și pe mine însumi.
 Te laud și te slăvesc, Domnul și Creatorul meu.
 Îți voi mulțumi mereu pentru sacrificiul făcut de Fiul Tău pe cruce,
 ca eu să pot avea viață veșnică cu Tine.
 Ajută-mă să-i câștig și pe ceilalți pentru Hristos.
 Aștept revenirea Ta pentru a mă lua în cer.
 Vino curând, Doamne Isus, Amin.

CUM SĂ PRIMEȘTI BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT?

1. Trebuie să fii născut din nou. Acest lucru înseamnă să ceri lui Isus să-ți ierte păcatele, iar tu să accepți iertarea lui Dumnezeu, știind că „ toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” și „ oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 3 : 23, 10 : 9).
2. Dacă L-ai primit pe Hristos ca și Mântuitor al tău, Duhul Sfânt locuiește în tine. Ioan 14 : 7; 1 Corinteni 3 : 16, 6 – 19.
3. Duhul Sfânt este o Persoană și va vorbi El Însuși dacă Îl vei lăsa.
4. Duhul Sfânt va folosi buzele tale, limba ta și vocea ta dacă Îl vei lăsa – la fel cum vorbești în limba română.
5. Atunci când ești plin de Duhul Sfânt, prin credință trebuie să începi vorbirea

- în limbi. Faptele Apostolilor 2 : 4 spune: „ Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”
6. Să-L primești pe Hristos ca și Mântuitor a necesitat un act de credință. Vindecarea rezultă dintr-un act de credință. Vorbirea în limbi necesită credință.
  7. Când, prin credință, începi să vorbești în limbi, Duhul Sfânt Îți va da cuvintele pe care să le rostești. Aici intervine supranaturalul.
  8. Fiecărui credincios i se poruncește să „fie plin de Duhul Sfânt”. Efeseni 5 : 18. Chiar și Maria, mama lui Isus, și frații lui de sânge, Iacov, Iose, Simon și Iuda (Matei 13 : 55; Faptele Apostolilor 1 : 14) și ucenicii Lui au primit. (Faptele Apostolilor 2 : 4). Primirea Duhului Sfânt nu este o opțiune.
  9. Odihnește-te. „ Iată odihna...” Isaia 28 : 12.
  10. Duhul Sfânt este un dar. Faptele Apostolilor 8 : 20; 2 : 38, 39; 11 : 27; Luca 11 : 13. Nu implori și nu lucrezi pentru un dar. Îl primești, pur și simplu.
  11. Începe fiecare zi prin a te ruga în Duhul, pentru a te zidi spiritual pe tine – este ca și cum ți-ai încărca bateriile spirituale. 1 Corinteni 14 : 4, 18.
  12. Primește acum gloriificarea lui Isus în inima ta și vorbirea prin credință în limbi necunoscute în timp ce Duhul Sfânt din tine o să îți dea cuvintele necesare.

